

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: T.T.N., narozená dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2019, č. j. MV-40744-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) k jejímu odvolání změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-9456-27/DP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že nově zní: „*Žádost paní N.T.T., nar. ..., státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastnice řízení na území.*“ (Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a zároveň podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona zamítnul žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.).

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně především nesouhlasila s argumentací žalované, kterou odůvodnila zamítnutí její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Dle jejího názoru žalovaná nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobkyně měla za to, že správní orgán nepostupoval tak, aby ve věci byl zjištěn skutečný stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. že správní orgán skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu, vyložil nesprávným způsobem a dovodil nesprávné a zavádějící závěry. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy.
3. Žalobkyně správnímu orgánu doložila řadu dokumentů dokládajících, že se na území ČR věnuje podnikání a že plní veškeré své zákonné povinnosti s tím související. Ve spise jsou založeny smlouvy o dílo uzavřené s jejím obchodním partnerem, faktury i daňová přiznání. Žalobkyně má platné živnostenské oprávnění, řádně platí daně a odvádí zákonné odvody na veškerá pojištění. Není tedy pochyb o tom, že žalobkyně splnila veškeré formální předpoklady pro výkon podnikání. Žalovaná však měla za to, že z materiálního hlediska nelze činnost žalobkyně považovat za výkon podnikání, ale za závislou práci, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Správní orgán se snaží v rámci svého rozhodnutí tvrdit, že činnost, kterou žalobkyně vykonává, není podnikáním, ale výkonem závislé - nelegální práce. Správní orgán toto své tvrzení následně dlouze odůvodňuje, avšak podle žalobkyně značně tendenčně a s nesprávnou argumentací, která odporuje právnímu rámci dané problematiky.
4. K tomu žalobkyně dále uvedla, že předmětnou činnost vykonávala s vlastními prostředky, na vlastní účet a odpovědnost, a především na základě smluvního vztahu - smlouvy o dílo. Ačkoliv vykonávala svou činnost ve spolupráci, byla vykonávána nezávisle na pokynech na zadavatele, přičemž se nejednalo o závislou a nelegální práci. Druh práce, který žalobkyně vykonávala, nemusí být v žádném případě vykonáván pouze na základě zaměstnaneckého poměru. Žalobkyně může v rámci zakázky opakovat jednu a tu samou činnost stále dokola, neboť vykonávaná činnost je ryze v dispozici kontrahentů. Žalobkyně samostatně na vlastní účet a odpovědnost vykonává výdělečnou činnost, činí

tak soustavně a za účelem dosažení zisku, kterého dle daňových přiznání také dosahuje. Samostatnost činnosti je u žalobkyně zjevně dána tím, že má zakázku na konkrétní činnost a tuto poté vykonává.

5. Co se týče údajného nevykonávání práce na vlastní odpovědnost, jsou podle žalobkyně tvrzení správního orgánu a jeho argumentace v tomto bodě naprosto nepřezkoumatelné. Žalobkyně nepracuje v pracovním poměru, nýbrž smluvně jako živnostník. Za této situace pochopitelně nese za svou činnost odpovědnost, tak jak stanovuje zákon, zkrátka už jen proto, že odpovídá sám za sebe z titulu právního vztahu, na jehož základě činnost vykonává – smlouvy o dílo a zároveň z titulu svého postavení živnostníka. Dle argumentace správního orgánu by pak de facto žádný drobný živnostník nemohl být podnikatelem, neboť nevykonává činnost na vlastní odpovědnost ve smyslu odůvodnění správního orgánu.
6. Žalobkyně byla přesvědčena, že jednoznačně plní účel povoleného pobytu a trvala na tom, že posouzení, zda se v jejím případě jedná o podnikání, či závislou činnost je předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, o které ovšem řízení neproběhlo a ani nebylo správní orgánem nijak iniciováno. Podle žalobkyně je nepřípustné, aby celé rozhodnutí správního orgánu bylo postaveno na jeho spekulacích, neboť to odporuje zásadě o zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobkyně trvala na tom, že účel pobytu plní a podniká v souladu s právními předpisy, a s ohledem na to tedy namítala nejen neoprávněnost správního orgánu posuzovat tuto otázku, ale také nedostatečně zjištěný skutkový stav, na základě kterého toto posouzení, ke kterému je dle jejího názoru nebyl správní orgán příslušný, staví. Žalobkyně považovala shora uvedený postup správního orgánu za postup v rozporu s § 2 odst. 2 a § 3 správního řádu. Žalobkyně opětovně poukazovala na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, který výslovně vylučuje z pravomoci správního orgánu možnost vytvořit si úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, správnímu orgánu nenáleží pravomoc rozhodnout o tom, zda ke spáchání deliktu došlo či nikoliv. Závěrem žalobkyně uvedla, že celé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu stojí právě na tvrzení, že se dopustila výkonu nelegální práce, k čemuž však neměl správní orgán pravomoc. S ohledem na to je napadené rozhodnutí naprosto nezákonné a nepřezkoumatelné.
7. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že napadeným rozhodnutím byl změněn výrok prvoinstančního rozhodnutí, kdy se žalovaná s ohledem na dosud platné živnostenské oprávnění žalobkyně ztotožnila toliko se závěry o výkonu nelegální práce, což lze podřadit pod zákonné ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jelikož se jedná o porušování a obcházení platných právních předpisů České republiky, což představuje jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území.
9. Námitka žalobkyně o disponování platným živnostenským oprávněním a plnění veškerých povinností spojených s její podnikatelskou činností a tedy plnění účelu, je ve vztahu k výroku napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť žalovaná se v napadeném rozhodnutí s ohledem na zásadu jednotnosti řízení nezabývala aktuálním výkonem

podnikatelské činnosti, resp. aktuálním plněním účelu pobytu žalobkyní.

10. Pokud jde o namítaný nedostatečně zjištěný stav ohledně výkonu nelegální práce, žalovaná uvedla, že plně odkazuje na spisový materiál a napadené rozhodnutí, zejména pak na protokol o výsledku žalobkyně ze dne 30. 8. 2017 a strany 5 až 7 napadeného rozhodnutí,
11. Co se týče námitky žalobkyně, že svoji podnikatelskou činnost vykonávala na základě předložených smluv o dílo, žalovaná odkazovala na stranu 6 napadeného rozhodnutí, kde se předloženými smlouvami o dílo zabývala.
12. K námitce žalobkyně o překročení pravomoci v souvislosti se závěrem o výkonu nelegální práce, žalovaná poukázala na strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde se touto námitkou zabývala.
13. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhovala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Účastníci řízení na jednání setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
15. Žalobkyně navíc namítla, že k nelegální práci žalobkyně mělo dojít v letech 2015 až 2017 a napadené rozhodnutí bylo vydáno v roce 2019, tudíž intenzita závažné překážky pobytu žalobkyně na území byla uplynulým časem výrazně oslabena a v době vydání napadeného rozhodnutí již účel pobytu žalobkyně plnila.
16. Žalovaná k tomu uvedla, že prvoinstanční rozhodnutí bylo právě změněno napadeným rozhodnutím tak, že důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně bylo zjištění nelegální práce po celou dobu předchozího povoleného pobytu, aniž by bylo zamítnutí žádosti odůvodněno neplněním účelu pobytu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná shrnula, že pobytu žalobkyně na území jednoznačně brání překážka spočívající v nelegální práci žalobkyně po celou dobu předchozího povoleného pobytu, aniž by závažnost této překážky bylo možno v relevantním rozsahu snížit případně tím, že aktuálně žalobkyně účel pobytu plní.

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba je nedůvodná.
19. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (které se na rozhodování o dlouhodobém pobytu aplikují na základě § 44a odst. 3 věty druhé tohoto zákona) nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení dlouhodobého víza, což je mimo jiné neexistence jiné závažné překážky pobytu cizince na území (§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců). Je-li taková závažná překážka

pobytu zjištěna, nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

20. Žalobkyně namítala, že nesouhlasí se zjištěním správních orgánů, že je zde jiná závažná překážka pobytu cizince na území spočívající ve výkonu závislé práce žalobkyní.
21. Podle § 420 občanského zákoníku je považován za podnikatele ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ s dobou platnosti od 22. 5. 2015 do 21. 5. 2017. Dne 17. 5. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
23. Prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k prokázání provozování podnikání. Fakturami vystavenými žalobkyní firmě AMEPOL Capital s. r. o. bylo prokázáno, že žalobkyně této firmě účtovala poskytování technických služeb u firmy Witte Nejdek s. r. o. v každém jednotlivém kalendářním měsíci od února do listopadu 2016 v různých částkách, když od účtované částky byly odečítány položky označené jako pronájem prostor, ubytování a dobrovolný fond. Fakturami vystavenými žalobkyní firmě KNL spol. s r. o. bylo prokázáno, že žalobkyně této firmě účtovala poskytování technických služeb u firmy Witte Nejdek s. r. o. v každém jednotlivém kalendářním měsíci od května do prosince kromě listopadu 2015 v různých částkách, když od účtované částky byly odečítány položky označené jako pronájem prostor, ubytování a dobrovolný fond. Fakturami vystavenými žalobkyní firmě AMEPOL Capital s. r. o. bylo prokázáno, že žalobkyně této firmě účtovala poskytování technických služeb u firmy Witte Nejdek s. r. o. v každém jednotlivém kalendářním měsíci od ledna do května a v prosinci 2017 v různých částkách, když od účtované částky byla odečítána položka označená jako pronájem prostor. Součástí spisu byly i smlouva o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků (část výrobních prostor na adrese Rooseveltova 1299 v Nejdku, pracovní nástroje, strojní zařízení a pracovní pomůcky, to vše nijak nekonkretizováno) mezi AMEPOL Capital s. r. o. a žalobkyní pro rok 2017 a smlouva o dílo mezi AMEPOL Capital s. r. o. a žalobkyní na montážní a kompletační práce v roce 2017 upřesněné ústní dohodou.
24. Z výpovědi žalobkyně dne 30. 8. 2017 vyplynulo, že pracuje v areálu společnosti WITTE Nejdek s. r. o., kdy předmětem její činnosti je ořezávání součástek do automobilů. V továrně pracuje přes zprostředkovatele, firmu AMEPOL. V areálu společnosti má pevně stanoveno své pracovní místo. Práci jí přiděluje a její práci kontroluje člověk z agentury AMEPOL, který je domluven s firmou WITTE. Není schopna určovat si svoji pracovní dobu, pracovní doba je určena dle potřeb objednatele a žalobkyně ji musí dodržovat. Docházku si eviduje čipovou kartou. V případě, kdy žalobkyně potřebuje v práci volno, musí o něj požádat agenturu AMEPOL. Obdobné je to i v případě přestávky na pracovišti, která je pevně určena a není možné, aby si žalobkyně sama určila čas přestávky. Žalobkyně nemůže rozhodovat, jak bude svoji činnost vykonávat, jakou práci bude dělat. Práce je

žalobkyni zadávána a práce je po ní i kontrolována. Společnost AMEPOL Capital s. r. o. jí vystavuje účetní doklady. Žalobkyně v době od května 2015 do konce srpna 2017 mimo uvedenou činnost jinou nevykonávala. Jediný příjem žalobkyně na území ČR je z výše popsané

činnosti, kdy je vyplácena podle počtu odpracovaných kusů. Nicméně žalobkyně ani neví, jaká částka v Kč je jí vyplácena za jednotlivý kus. Dále bylo žalobkyni na pracovišti přikázáno nošení pracovního oděvu s logem společnosti AMEPOL Capital s. r. o.

Žalobkyni bylo i určeno, jaké pracovní pomůcky ke své práci bude potřebovat. Pracovní boty, rukavice a dále pracovní nůž si musela koupit na základě příkazu od společnosti AMEPOL Capital s. r. o. Materiál, se kterým žalobkyně na pracovišti pracuje, není v jejím vlastnictví.

25. Především na podkladě výpovědi žalobkyně pak správní orgány učinily závěr, s nímž se zcela ztotožňuje i soud, že žalobkyně od května 2015 do srpna 2017 vykonávala závislou práci bez povolení. Správní orgány postupovaly správně, pokud vycházely z výpovědi žalobkyně. Na nesplnění všech kumulativních podmínek k tomu, aby bylo možno žalobkyni považovat za podnikatele, resp. za osobu provozující živnost, ukazovala především žalobkynina odpověď na otázku ohledně jejího podnikání, jak byla popsána výše. Stežejní pro závěry správních orgánů, že žalobkyně nepodniká, respektive neprovozuje živnost, bylo zjištění, že žalobkyně nevykonává činnost samostatně (dle slov žalobkyně jí práci přiděluje třetí osoba podle toho, co je třeba každý den udělat, žalobkyně si neurčuje pracovní dobu, o pracovní volno musí žádat, její pracovní docházka je evidována, žalobkyně si nevystavuje daňové doklady, neví, kolik dostává za vyrobený kus, nedisponuje vlastními pracovními pomůckami), ani na vlastní odpovědnost (třetí osoba kontroluje práci žalobkyně, což reálně vylučuje možnost, že by byla žalobkyně odpovědná za plnění zakázky jako celku). Prvoinstanční správní orgán se v rozhodnutí podrobně zabýval znaky podnikání a dostatečně popsal, z jakých důvodů nebylo možno označit žalobkyninu činnost za podnikání. Se závěry prvoinstančního správního orgánu stran neplnění účelu pobytu žalobkyně se ztotožnila i žalovaná a ztotožňuje se s nimi i soud.
26. Pokud správní orgány posoudily pracovní činnost žalobkyně jako výkon závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, postupovaly správně. Soud aprobuje i závěr žalované, že bylo prokázáno, že žalobkyně na území České republiky vykonávala závislou práci bez povolení k zaměstnání, což naplňuje podmínky § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, protože jde o dlouhodobé a závažné porušování a obcházení platných právních předpisů České republiky. Žalovaná v rámci správního řízení dostatečně zjistila skutkový stav a nepochybila, pokud vyšla ze skutečností, které žalobkyně o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděla v rámci výsledku, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobkyně ke svému pracovnímu působení uváděla. Soud proto námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou, když doplňuje, účel pobytu musí být cizincem naplněn skutečně, nikoli pouze formálně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, vyplývá, že „*účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ Na závěru o závislém charakteru činnosti žalobkyně nemohou nic změnit

formální listiny jako faktury, smlouva o dílo či pronájmu, když v řízení bylo výsledkem žalobkyně postaveno na jisto, že tyto listiny neodpovídají skutečnému stavu.

27. Ani žalobní námitka, že správní orgány pochybily, když učinily bez podkladu úsudek o tom, že se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce, není důvodná. K žádnému porušení povinností ze strany správního orgánu však nedošlo, protože správní orgán byl podle § 57 odst. 1 písm. c) kompetentní učinit vlastní úsudek o závislé práci žalobkyně za situace, kdy k této otázce nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí, protože nešlo o posouzení, zda žalobkyně spáchala správní delikt. Předmětem skutkového zjišťování správních orgánů nebyly otázky spáchání správního deliktu, ale otázka, zda žalobkyně nelegální práci vytvořila jinou závažnou překážku pobytu na území konkrétně tím, že žalobkyně bez povolení vykonávala závislou práci. Pokud správní orgány toto zjišťovaly a posuzovaly, plnily povinnosti kladené na ně zákonem o pobytu cizinců řádně a své kompetence nepřekročily.
28. Soud doplňuje s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 - 39, že závěr správních orgánů o tom, že se cizinec dopustil výkonu nelegální práce nelze vnímat samostatně, tj. odděleně od zjištění, že cizinec neplnil účel povoleného pobytu. Jedná se totiž stále o hodnocení jednoho a téhož jednání cizince, pouze z hlediska různých právních předpisů (zákona o pobytu cizinců a zákona o zaměstnanosti). Jinými slovy, provedly-li správní orgány kvalifikaci jednání cizince rovněž z hlediska předpisů na úseku zaměstnanosti, činily tak sice víceméně nad rámec svých povinností, nicméně bez vlivu na zákonnost svých rozhodnutí.
29. Je na místě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání vs. závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek. Z popsaného rozsudku vyplývá i závěr, že „[13] Bylo-li v této souvislosti v předcházejícím správním řízení zjištěno, že výdělečná činnost žalobce znaky podnikání nenaplňovala (přičemž tento závěr, ani s ním související konkrétní skutkové okolnosti, nebyly v řízení předmětem sporu), nastala zde bez dalšího překážka, která bránila žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět, a jako taková tedy nutně musela vést k zamítnutí žádosti stěžovatele. V důsledku toho pak zároveň bylo nadbytečné provádět ze strany správního orgánu jakékoli další úkony a dokazování směřující k posouzení, zda se v případě faktické činnosti stěžovatele jednalo o závislou práci a zda byla vykonávána legálně či nelegálně.“
30. Námitku žalobkyně popsanou v bodě 15 odůvodnění tohoto rozsudku uplatnila žalobkyně až při jednání před soudem. Protože tato námitka nebyla vznesena v zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žalobních bodů podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 in fine s. ř. s., soud k ní při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohl přihlížet. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobkyně vznášela nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby.
31. Jelikož námitka popsaná v bodě 15 odůvodnění tohoto rozsudku v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby uplatněna nebyla, nemohl se jí soud s ohledem na koncentraci řízení zabývat. Obiter dictum soud dodává, že uvedené námitce by nepřisvědčil, ani kdyby byla uplatněna včas, a to aprobační argumentace žalované popsané v bodě 16 odůvodnění tohoto rozsudku.

32. Žalobu tedy soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

33. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu